

EN L'ENTERRAMENT DE MACIÀ

EL ROSTRE DE CATALUNYA

Macià, somniador...

Catalunya, tota Catalunya territorial i espiritual, féu, a la memòria de Francesc Macià, la més grandiosa manifestació d'homenatge fúnebre que mai s'hagi vist ací. Es buidaren les comarques catalanes damunt Barcelona per a omplir les places i els carrers i les més amples avingudes de la capital. A honor i a glòria de Macià, va realitzar-se a la ciutat que és mare de Catalunya, la més nombrosa concentració de catalans que mai hagin presenciats els segles. I aquell aplegament extraordinari, únic, de gent catalana, era el millor de tots els tributs que han estat dedicats al President.

La nostra història ens ha deixat el testimoni de grans i commovedores manifestacions luctuoses. Quin català no s'ha emocionat davant la descripció dels enterraments de Pere II, del príncep de Viana, de Pau Clarís? Quin català de la generació de començos de l'actual segle, no recorda els enterraments de Jacint Verdguer, de Bartomeu Robert, d'Enric Prat de la Ribera, d'Àngel Guimerà, d'Ignasi Ignasi? Tots aquests i aquells enterraments famosos han estat superats de molt per l'enterrament apoteòsic que a Francesc Macià féu Catalunya.

* *

L'enterrament històric que més devia assemblar-se al de Macià, és el de Pau Clarís. També aleshores tot Barcelona i gran part de Catalunya formaven el seguici de l'egregi patriota. Però Barcelona era molt més petita i Catalunya estava molt menys poblada.

Pau Clarís morí essent President de l'antiga Generalitat, després de salvar la Pàtria amenaçada. El cel d'aquell hivernenc dia de l'enterrament era fosc, i la pluja queia sense parar. Sota la pluja i sota el dolor, el seguici

caminava amb lentitud, entre planys i llàgrimes, pels carrers estrets de la vella Barcelona.

En l'enterrament de Francesc Macià, primer President de la nova Generalitat, el cel ha estat més benigne. Després d'una nit de pluja forta, la claror del dia esbandí els núvols i aquests, que en l'hora mateixa de posar-se en marxa el seguici volgueren iniciar, amb un lleu plovisqueig, una nova ofensiva, van desistir-ne ben aviat.

En la vida i en la mort, en l'ideal somniat i en l'obra realitzada, quantes coses ajunten, a través de tres centúries, els dos Presidents! Quina dissort que les cendres de Clarís hagin estat inconscientment escampades fa temps! Si ara tinguéssim les seves restes mortals, o sabéssim on són, podríem posar-les al costat de la despulla de Macià. El President de la República Catalana de l'any 1614 i el President de la República Catalana del 1931, tenien la mateixa ànima, el mateix temperament, els mateixos anhels, els mateixos ulls brillants i magnètics.

* *

Passa, hores i hores, el seguici interminable. Entre els centenars de milers de catalans, caminen els amics de les altres terres ibèriques que vénen a compartir el dol del nostre poble. Aquests amics, alguns d'ells molt il·lustres, han contemplat amb admiració i emoció profundes l'espectacle incomparable de tot Catalunya arrenjerada darrera la despulla del seu Guaiador. Catalunya seguia el cos de Macià—el seu cos mort—i seguia encara més el seu esperit immortal.

A un poble amb ànima li escau molt el nom de Nació. El nostre poble, doncs, és una Nació viva i vera. Catalans i amics de Catalunya: ¿no vau veure que tenia ros-

Macià ha mort... visca Macià! Catalunya ha perdut el seu guia, ha perdut el seu conductor, ha perdut l'home símbol.

Però, a més, Catalunya pa perdut el seu polític.

Perquè es tenia per cosa axiomàtica que Macià era un somniador, un visionari, un boig... I veieu, mercès a ell Catalunya ha relligat el fil de la seva història, ha refet la seva personalitat nacional, ha reconstituït el seu govern propi, s'ha plantat de nou el camí dels pobles lliures, i ha aixecat la seva bandera, ben alta, ben dreta, ben digna..

El somniador! El visionari! El boig!... Ah, sí! Aquells ulls brillants que portaven dins d'ells tota la guspira de les ànimes indomables, han fet de Catalunya un poble alliberat, mentre els altres, pràctics, roseguen impotents els fonaments de la Pàtria rediviva...

Ja ho va dir Guimerà, aquell altre gran visionari: «Somniador era Colom i va fer sortir un món d'enmig les ones; somniador era Jesús i Judas era el pràctic!»

Macià ha mort, visca Macià!

XAVIER GAMBUS

tre de Nació la gran multitud concentrada a Barcelona?

Sí, catalans; sí, amics: té rostre de Nació, Catalunya. I ha de tenir també dignitat i llibertat de Nació.

A. ROVIRA I VIRGILI

OCASSIÓ!

Un aparell de radio marca PHILIPS que el seu preu de cost es de 1.500 ptes.

ES VEN per 500 pessetes.

Fábr. de Mobles R. TUDELA

BELLPUIG